

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 660/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Čarnogurský ULC, s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., **p r i j í m a** na ďalšie konanie.
2. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 17. augusta 2015 a poštou 19. augusta 2015 doručená sťažnosť spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie

čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 a jeho uznesením z 27. apríla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je lízingovou spoločnosťou, ktorej hlavným predmetom podnikania je lízing nehnuteľností s následnou možnosťou ich kúpy. Sťažovateľka financovala jednotlivé lízingové prípady prevažne z peňažných prostriedkov od Poštovej banky, a. s. (ďalej len „žalovaná“), ktoré boli poskytované na základe príslušných úverových zmlúv. Išlo o dve úverové zmluvy jednak z 28. novembra 2005, ale tiež z 31. októbra 2006. V nadväznosti na zmluvy o úvere uzavrela sťažovateľka so žalovanou taktiež viacero zabezpečovacích zmlúv na zabezpečenie pohľadávok žalovanej vyplývajúcich z oboch zmlúv o úvere. Išlo najmä o zmluvy o zriadení záložného práva k pohľadávkam, ako aj k jednotlivým nehnuteľnostiam. V období od februára 2008 začala žalovaná odmietať poskytovanie ďalších peňažných prostriedkov na základe nevyčerpaných prostriedkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere, okrem niekoľkých výnimočných prípadov. Od 22. januára 2009 celkom prestala poskytovať peňažné prostriedky, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia, hoci dosiaľ nedošlo k odstúpeniu od úverových zmlúv. Bezodôvodné zastavenie financovania zo strany žalovanej predstavovalo závažné porušenie existujúceho zmluvného vzťahu.

Listom z 25. októbra 2012 uplatnila sťažovateľka voči žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 11 692 820 €. Na tomto základe sťažovateľka zároveň vykonala započítanie svojej pohľadávky na náhradu škody voči pohľadávkam žalovanej z úverových zmlúv s tým, že v dôsledku započítania pohľadávky žalovanej zanikli aj všetky zabezpečovacie práva a inštitúty zabezpečujúce pohľadávky žalovanej vrátane záložných práv.

Žalovaná listom z 5. novembra 2012 sťažovateľke oznámila, že započítanie pohľadávok neuznáva. Následným listom zo 6. novembra 2012 oznámila sťažovateľke

predčasnú splatnosť úverových pohľadávok a výkon záložného práva, pričom pristúpila k jeho realizácii a paralelne iniciovala i súdne konania a exekúcie.

Sťažovateľka z dôvodu naliehavej potreby ochrany svojich práv podala 26. novembra 2012 návrh na nariadenie predbežného opatrenia Okresnému súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“). Išlo o návrh na nariadenie predbežného opatrenia v zmysle § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda o návrh podaný ešte pred začatím konania vo veci samej. Miestnu príslušnosť okresného súdu určila v súlade s ustanovením § 11 ods. 2 a § 88 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku.

Uznesením č. k. 9 Cb 232/2012-233 z 12. decembra 2012 okresný súd návrhu vyhovel a predbežné opatrenie nariadil. Následne sa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) stotožnil so závermi okresného súdu a jeho uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Po nariadení predbežného opatrenia sťažovateľka 16. januára 2013 podala žalobu proti žalovanej o určenie, že záložné právo zabezpečujúce splatenie pohľadávok zo zmlúv o úvere zaniklo a že pohľadávky žalovanej zo zmlúv o úvere zanikli.

Na základe dovolania žalovanej však došlo k tomu, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 28/2013-1938 z 30. septembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia v spojení s uznesením krajského súdu z procesných dôvodov zrušené a konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo zastavené. Najvyšší súd teda svojím rozhodnutím zrušil ochranu poskytnutú sťažovateľke predbežným opatrením okresného súdu, a to len na základe procesných dôvodov.

Žalovaná zmluvou o postúpení pohľadávky z 28. augusta 2013 postúpila pohľadávku voči sťažovateľke z druhej zmluvy o úvere spoločnosti Office-assistance (ďalej len „postupník“). Postupník sa tak stal novým veriteľom sťažovateľky z druhej zmluvy o úvere.

Vzhľadom na uvedené v právnej veci sťažovateľky proti žalovanej vedenej okresným súdom na základe žaloby zo 16. januára 2013 pod sp. zn. 9 Cb 14/2013 došlo k zmene okolností, a to v dôsledku postúpenia domnej pohľadávky žalovanej na postupníka. Došlo aj k tomu, že spoločnosť INVEST – KAPITAL, a. s. (ďalej len „INVEST – KAPITAL“), ako dražobník neupustil od realizácie dražby nehnuteľností patriacich sťažovateľke, teda od výkonu záložných práv zabezpečujúcich druhú zmluvu o úvere.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka požiadala okresný súd jednak o pripustenie postupníka a INVEST – KAPITAL do konania na strane žalovanej, ako aj o nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-51 z 25. septembra 2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 5/2014 z 30. januára 2014 bol postupník pripustený do konania ako žalovaný 2.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-254 z 22. októbra 2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 6/2014 z 30. januára 2014 bol do konania pripustený INVEST – KAPITAL ako žalovaný 3.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-262 z 22. októbra 2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 7/2014 z 12. februára 2014 bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým sa žalovanej uložilo zdržať sa postúpenia pohľadávok zo zmluvy o úvere z 28. novembra 2005; postupníkovi sa uložilo zdržať sa postúpenia pohľadávok zo zmluvy o úvere z 31. októbra 2006, ďalej akýchkoľvek úkonov smerujúcich k výkonu záložných práv zabezpečujúcich pohľadávky zo zmluvy o úvere z 31. októbra 2005, ako aj zdržať sa akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťami vo vlastníctve sťažovateľky, na ktorých je zriadené záložné právo zabezpečujúce pohľadávky zo zmluvy o úvere z 31. októbra 2006; postupníkovi a INVEST – KAPITAL sa uložilo zdržať sa realizácie (vykonania) dobrovoľnej dražby spoluvlastníckeho podielu

sťažovateľky, resp. povinnosti upustiť od dobrovoľnej dražby k presne označenej nehnuteľnosti ležiacej v Bratislave.

Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015 boli zrušené všetky už uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 15. júna 2015.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolaním napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil výhradne z procesných dôvodov spočívajúcich v údajne nedostatočnom prihliadaní na argumentáciu dovolateľov a v nedostatočnom vysporiadaní sa s ich námietkou právomoci a miestnej príslušnosti. Konkrétne najvyšší súd uviedol najmä, že krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadal s námietkou o nedostatku právomoci súdov o veci konať a rozhodnúť, hoci existenciu tejto prekážky musí súd skúmať z úradnej moci a v každom štádiu konania, keďže ide o prekážku konania, ktorú nemožno odstrániť. Ďalej krajský súd vôbec nevysvetlil, z čoho vychádzal okresný súd, keď dospel k záveru, že je miestne príslušný rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia voči žalovanej, postupníkovi a INVEST – KAPITAL, ktorí majú sídlo v Bratislave, pričom navyše rozhodol vo vzťahu k nehnuteľnostiam ležiacim v Bratislave. Napokon najvyšší súd uviedol, že v prípade, ak nie je súdne rozhodnutie riadne odôvodnené a je arbitrárne, dochádza tým k odňatiu možnosti konať pred súdom.

S predmetnými závermi najvyššieho súdu sa sťažovateľka nestotožňuje. Podľa jej názoru najvyšší súd značne formalistickým prístupom porušil jej označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľky sa najvyšší súd sám stal pôvodcom arbitrárneho rozhodnutia, keď v rámci svojho prvého právneho názoru de facto uviedol, že z dôvodu existencie rozhodcovskej doložky, kvôli ktorej dovolatelia namietali nedostatok právomoci okresného súdu, nemohol okresný súd predbežné opatrenie nariadiť. Pritom v skutočnosti

možnosť nariadenia predbežného opatrenia aj napriek existencii rozhodcovskej doložky pripúšťa ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, keď uvádza, že rozhodcovskému konaniu neodporuje, ak účastník konania pred začatím rozhodcovského konania alebo po jeho začatí, ale pred ustanovením rozhodcu (rozhodcov) požaduje od súdu vydanie predbežného opatrenia a súd také opatrenie vydá. Rovnako rozhodcovskému konaniu neodporuje, ak účastník požaduje od súdu nariadenie predbežného opatrenia voči tretej osobe, ktorá nie je stranou rozhodcovskej zmluvy. Znamená to podľa sťažovateľky, že napriek dojednanej rozhodcovskej doložke okresný súd mohol nariadiť predbežné opatrenie, a to aj voči tretím osobám, ktoré nie sú stranami rozhodcovskej doložky, teda aj voči INVEST – KAPITAL. Najvyšší súd teda vôbec nebral do úvahy skutočnosť, že napriek existencii rozhodcovskej doložky (ktorá je však s poukazom na genézu jej dojednania neplatná) bolo možné a s prihliadnutím na naliehavý právny záujem sťažovateľky na ochrane jej vlastníckeho práva aj potrebné predbežné opatrenie nariadiť. Za danej situácie preto okresný súd, ale ani krajský súd nemuseli prihliadať na námietku o nedostatku právomoci. Zároveň to znamená, že tento prvý právny názor najvyššieho súdu treba považovať za arbitrárny a ústavne neudržateľný.

V súvislosti s druhým právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého zostalo nevyjasnené, ako sa dospelo k záveru o danosti miestnej príslušnosti okresného súdu rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia voči takým subjektom, ktoré majú sídlo v Bratislave, a vo vzťahu k takým nehnuteľnostiam, ktoré ležia v Bratislave, sťažovateľka uvádza, že námietku o nedostatku miestnej príslušnosti za daného skutkového stavu nemožno považovať za rozhodujúci argument, ktorý môže mať význam pre konanie. Vo všeobecnosti totiž platí zásada, že nie je podmienkou a procesnou vadou konania, ak všeobecný súd neprihliada na každý argument účastníka, hoci nie je bezvýznamný. Špecifická odpoveď na uplatnený argument sa vyžaduje iba vtedy, ak je tento pre verdikt rozhodujúci. V danom prípade to tak nie je, keďže výlučná miestna príslušnosť okresného súdu bola jednoznačne založená 26. novembra 2012 podaním prvého návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Bol tým zároveň určený zákonný sudca oprávnený rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia. Tým, že okresný súd začal konať, došlo k založeniu jeho

príslušnosti v zmysle zásady perpetuatio fori. Najvyšší súd však de facto deklaroval, že túto zásadu nie je potrebné rešpektovať, čo znamená porušenie základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Zo širšieho hľadiska sťažovateľka namieta, že zrušením ochrany poskytnutej predbežným opatrením najvyšší súd spôsobil, že právne postavenie sťažovateľky zostalo neisté a nie je zabezpečená legitímna ochrana jej práv, čo predstavuje v danom prípade viac ako ochrana sporných, nepreukázaných a ani neosvedčených nárokov protistrany. Najvyšší súd nerešpektoval výsadné postavenie vlastníckeho práva sťažovateľky, ktoré je zaručené samotnou ústavou a požíva vyššiu právnu ochranu ako akéhokoľvek iné práva.

Napokon sťažovateľka namieta absenciu odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu o spojení troch vecí na spoločné dovolacie konanie s tým, že toto rozhodnutie o fakultatívnom spojení vecí na spoločné konanie nemožno považovať iba za technické opatrenie, ale za rozhodnutie súdu o vedení konania s významnými procesnými následkami, pretože má vplyv na spôsob realizácie procesných práv účastníkov konania, ako aj vzhľadom na nesprávnosť záverov najvyššieho súdu a ich rozpornosť v porovnaní s dôvodmi uvedenými krajským súdom.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 5 Obdo/23/2014, 5 Obdo/24/2014 a 5 Obdo/25/2014 zo dňa 27.04.2015 boli porušené základné práva spoločnosti MONAQ Leasing a. s.(...), a to (i) právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy, (ii) právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, (iii) právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy a (iv) právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských práv.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 5 Obdo/23/2014, 5 Obdo/24/2014 a 5 Obdo/25/2014 zo dňa 27.04.2015, sa týmto ruší a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 354,88 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa(...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

Z doplnenia sťažnosti doručenej ústavnému súdu faxom 7. septembra 2015 a poštou 9. septembra 2015 vyplýva, že sťažovateľka žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015 vyplýva, že ním boli zrušené:

1. uznesenie krajského súdu č. k. 14 Cob 5/2014-1621 z 30. januára 2014 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-51 z 25. septembra 2013,

2. uznesenie krajského súdu č. k. 14 Cob 6/2014-1627 z 30. januára 2014 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-254 z 22. októbra 2013 a

3. uznesenie krajského súdu č. k. 14 Cob 7/2014-1637 z 12. februára 2014 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 Cb 14/2013-262 z 22. októbra 2013

s tým, že sa vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru najvyššieho súdu napadnuté uznesenia krajského súdu nespĺňajú náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 211 ods. 2 v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 2 a § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže krajský súd sa v napadnutých uzneseniach vôbec nevysporiadal s námietkou, že rozhodovať o predmetnej veci nepatrí do právomoci súdu. Existenciu tejto prekážky musí súd skúmať z úradnej moci a v každom štádiu konania, keďže ide o takú prekážku konania, ktorú nemožno odstrániť. Ak súd zistí existenciu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania, a to nedostatok právomoci, má to za následok zastavenie konania a postúpenie veci inému príslušnému orgánu. Preto túto námietku mali sudy dôsledne posudzovať, rozhodnúť

o nej a riadne odôvodniť, pričom nezdôvodnenou zostala nielen pri rozhodnutí o pristúpení ďalších účastníkov konania (postupníka a INVEST – KAPITAL), ale aj pri rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia.

Krajský súd sa taktiež nevysporiadal ani s námietkou miestnej nepríslušnosti okresného súdu. Poukázal síce v tejto súvislosti na uznesenia okresného súdu, ktorými boli vylúčené po vznesení námietky miestnej nepríslušnosti na samostatné konanie nároky vo veci samej, vôbec však nevysvetlil, z čoho vychádzal okresný súd, keď dospel k záveru, že je miestne príslušný rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia voči subjektom, ktoré majú sídlo v Bratislave, a navyše rozhodol vo vzťahu k nehnuteľnostiam v Bratislave (skúmanie všeobecnej miestnej príslušnosti alebo osobitnej miestnej príslušnosti). Okresný súd existenciu tejto prekážky, ktorú možno odstrániť, mal skúmať hneď z úradnej moci a ak tak neurobil, potom ju mal skúmať a riadne objasniť v prípade, ak ju namietal účastník pri svojom prvom úkone vo veci.

Vzhľadom na uvedené pochybenia krajského súdu možno podľa názoru najvyššieho súdu konštatovať, že postupom krajského súdu došlo k odňatiu možnosti účastníkom na strane žalovaného konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku], preto bolo potrebné uznesenia krajského súdu zrušiť. Keďže rovnaké vady, pre ktoré boli zrušené uznesenia krajského súdu, majú aj rozhodnutia okresného súdu, najvyšší súd podľa § 243b ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zrušil aj rozhodnutia okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd napokon poukazuje na iné svoje rozhodnutia (sp. zn. 4 Obdo 34/2013, 3 Obdo 40/2013, 3 Obdo 39/2013, 4 Obdo 28/2013, 5 Obdo 2/2014 a 5 Obdo 2/2015) týkajúce sa rovnakých účastníkov s rovnakým procesným postavením, pričom predmetom preskúmania boli aj v týchto prípadoch rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia a o pristúpení ďalších účastníkov konania (postupníka a INVEST – KAPITAL) na strane žalovanej. V týchto konaniach najvyšší súd posudzoval otázku existencie prekážky *res iudicata*. Medzi rovnakými účastníkmi za podobných skutkových okolností boli nariadené predbežné opatrenia preskúmané v dovolacom konaní z dôvodu namietanej závažnej procesnej vady. Bude preto úlohou okresného súdu, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, v záujme právnej istoty a spravodlivého súdneho procesu vysporiadať sa dôsledne s

námietkami a argumentáciami dovolateľov týkajúcimi sa nedostatku právomoci a nedostatku miestnej príslušnosti okresného súdu, a to aj s prihliadnutím na argumentáciu uvedenú v už označených rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných v zhodných veciach.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že táto spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a v § 50 zákona o ústavnom súde, pričom zároveň nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili jej prijatiu na ďalšie konanie (bod 1 výroku uznesenia).

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení, ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 23/2014, 5 Obdo 24/2014, 5 Obdo 25/2014 z 27. apríla 2015, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015